

Két fal között

TÜZES LÓ

DOROS JUDIT

Ülünk az állatkórház várójában, öten ötféle bajjal. A rottweilernek a bal első lába van bebugyolálva, piszkosszürke fásli rajta. Mellette egy piros műanyag hordozóban orosz kék cica, a gazdája tán Vasas-drukker lehet, hogy így összepasszolnak a színek, persze inkább csak névleg, mint tartalmilag, hisz a kék macska valójában hamvas szürke, akár a pincéket borító puha penésztakaró. Míg a férfi meglehetősen hallgató, a jószág annál inkább beszédes, kétpercenként hosszan elnyújtott, morgó hangon siránkozik. Mintha nem is panasz lenne, inkább csak jelzése annak, hogy itt van ebben a térben, ahová cseppet sem kíváncsított, pláne, hogy a méltóságát övező figyelem ebben a fehér csempékkel kirakott helyiségben nem érvényesül. Mellételepszünk a magunk macskájával, aki szótlan, mint mindig, s akinek nyávogását csak akkor hallani, ha kicsinyeit hívja össze enni, játszani.

A nő csak az ajtót nézi, miközben a távolba tűnő falusi történet átszalad egyik fülén a másikig

Felnőtt cirmost nagy zöldségesládában vigyáz tagbaszakadt gazdája, látszik, ismeretlen terrep neki ez a városi rendelő, s az is, hogy állat gyógyítása zajlik itt, nem emberé. Hogy zavarát oldja, félhangosan meséli a mellette ülő kontyos úriasszonynak, mi történt az állattal, akit a szomszéd valamiért megutált, ezért a kerítése aljába, pont oda, ahol a macska időnként landol, ha nála egerész, tüskés drótot rakott, kiálló szőlőkarókat. – Ember az ilyen? – ingatta a fejét, s nem is a kérdésre várt választ, inkább arra, hogyan lesz most tovább a mindennapi élet, mi történik, ha találkoznak majd a kapuban, ha csomagot hoz a postás, de nincs, aki átvegye, kell-e a megátalkodottnak mostantól köszönni, vagy köszönését fogadni egyáltalán.

Az asszony nem szól, csak néha bólint. Kezei finomak, ápoltak, körmei szolidan kifestve, ujján karikagyűrű. Pasztellszínű nadrágban, fekete garbóban ül, öltözéke makulátlan, mintha nem is ide készült volna, hanem be a város-

ba, bankba, postára, ügyet intézni. Megnyugtató levendulaillat veszi körbe szelíden, ilyen illata volt mindig, akkor is, amikor még a katedra mögött állt, s onnan mesélt jambusokról és daktilusokról, na meg anapesztusokról, amiket inkább lehet virágnévnek képzelni, mint verslábnek. Udvariasan hallgatja a férfit, aki épp ott tart, hogy mi lesz most a disznóvágásokkal, hisz azokat is együtt csinálták, minden karácsony előtt, a szomszédnak volt pörzsölője, nekik meg füstölőjük, töltötték a hurkát, a kolbászt, itták mellé a birspálinkát, ez most itt kődbe vész, venni kell új pörzsölőt, az a minimum.

A nő csak az ajtót nézi, miközben a távolba tűnő falusi történet úgy szalad át egyik fülén a másikig, hogy abból még foszlányokra sem emlékszik, nemhogy szavakra. Odabent, a hideg fehér csempék túloldalán ott van az egyetlen lény, akiért még érdemes reggelenként felkelnie, akiért egyáltalán még levegőt vesz, amióta az egész családjá egy autóbalesetben odalett, egyedül ez a kutya maradt meg, isteni gondviselés, mondta neki valaki inkább csak homályosan, hangfoszlányokban, amikor kezébe adta a remegő kölyköt.